

“AKLIN VE VAHYİN TERK EDİLMESİ” (9)

(...dünden devam)

Tehaddî (benzerini getirmeğe davet)

Kur’ân’a Muhammed’in uydurması diyenler, sözlerini ispat için ona ufak bir benzer getirmeğe davet edilmiştir. Eğer Kur’ân insan uydurması ise kendileri içinde yetişmiş ünlü şairler, edîbler de ona benzer sözler söyleyebilirler. Eğer bunu yapamı-yorlar, ona benzer bir söz söylemekten âciz kalıyorlarsa bu, Kur’ân’ın insan sözü olmadığını gösterir.

Kur’ân Allah’ın Kelâmı, Meleğin Sözüdür:

“(Andolsun bunlara) Ki o, değerli bir elçinin (Cebrâil’in) sözüdür.” (Tekvîr: 19)

Meleğin, İlâhî mânâları insan sözü kalıplarına döküp Allah adına indirmesini, şöyle bir misalle anlatabiliriz: Vahiy meleği, tıpkı bir sekreter gibi, Allah’ın murâdettiği mânâları, pey-gamberin kalbine indirmektedir. Pâdişah fermanı bizzat kendisi yazmaz. İrâdesini sekreterine bildirir:

– Falan vâlîye şunları yazacaksın, filan kent halkına şu ta’lîmâtı bildireceksin... gibi.

Sekreter, pâdişâhın emrettiği biçimde fermanı yazar. Bu bir dikte değil, pâdişâhın iste-ğinin, sekreter tarafından kaleme alınmasıdır. Sekreter, yazdığı pâdişâh irâdesini, pâdişâhın mührünü de vurarak veya pâdişâha onaylatarak, istenilen yerlere gönderir.

İşte vahiy meleği de tıpkı bir sekreter gibi, İlâhî mânâları, peygamberlerin konuştuğu dil kalıplarına (Arapça, İbranîce veya herhangi bir dilin kalıplarına) dökerek onlara verir. İlâhî

mânâları söz kalıplarına dökmesi, onları Allah düzeyinden (yani Allah’tan) insanların kavrama düzeyine indirmesidir. Kur’ân, Allah’ın buyruğu ile indirildiği için Allah’ın fermanı, O’nun indirmesi, ama melek tarafından insan düzeyine indirildiği için de meleğin sözüdür. Yani bir bakımdan Kur’ân, Allah’ın kelâmı, fermânı, bir bakımdan da meleğin sözüdür. Kelâm, İlâhî düzeydeki fermanı, *Hadîs* ve *kavl* (söz) ise melek-insan düzeyindeki sözü temsil eder. İlâhî soyut mânâları insan sözü kalıplarına dökten melek elçi olduğundan, Kur’ân’ın, melek elçinin sözü olduğu belirtilir:

İmam Ebû Hanîfe’ye göre asıl Allah kelâmı olan Kur’ân, Allah’ın zâtından ayrılmaz sıfatı olan Nefsî Kelâm (Tanrısal düşünceler)dir. Bunlar, söz kalıplarına dökül-memiş soyut mânâ-lardan ibârettir. İşte soyut Tanrısal kelâm anlamındaki Kur’ân, yaratılmamıştır; Allah’ın, zâtından ayrılmaz bir sıfatıdır. Ama önce hattatların ka-lemle sayfalara yazdığı ve sonra matbaalarda kâğıtlara basılan söz kalıpları elbette mahluktur. Hattat yazmadan, matbaada basılmadan var olmayıp hattatın yazmasıyla var olan şey sonradan yapılmış olan şeydir. Kur’ân kendisini hadis olarak nitelen-dirmektedir. **Febi eyyi hadîsin ba'dehû yu'minun:** *Bun-dan sonra artık hangi hadise inanacaklar?* Hadis,

dil ile söylenen, sonradan olay şeydir. Yine Kur’ân kendisini kabul etmeyenlere:

"Fel-ye'tû bihadîsin mislihî in kânû sâdikîn:□

Sözlerinde doğru iseler onun benzeri bir hadîs (söz) getirsinler!"

(Tûr: 33-34)

diyerek Kur’ân karşıt-larına ferman okumakta; insanlar ve cinler bir araya toplanmış olsalar dahi onun benzeri bir söz getiremeyecelerini vurgulamaktadır (İsra: 88).

(devamı yarın..)